

Natuurlijk moet de jeugdorganisatie de kerkeraden niet gaan gebruiken als de goedkoopste en gemakkelijkste manier om propaganda te voeren. Tegenwoordig wordt maar al te veel op de kerkeraden afgeschoven. De jonge mensen moeten er zelf op uit! Ze moeten hun mede-jongeren niet ongemoeid laten.

Een heel andere kwestie is, dat predikanten en ouderlingen zich hebben te bezinnen op de openbaring van het georganiseerde jeugdleven. Naar men vertelt, ontbreekt het hier en daar nog wel eens aan het medeleven. Aan de waarachtige belangstelling. Ook bij predikanten en ouderlingen is er soms vaak veel kritiek over de methode van het werk; goed, laat die kritiek er zijn, laat die kritiek, wat mij betreft, op bepaalde punten juist zijn, dan is de taak en roeping, wegen en middelen aan te wijzen, die tot verbetering kunnen leiden.

Nee, het gaat er niet om, dat de kerkeraden er zich van kunnen afmaken, door af en toe eens op de vergadering van de jeugdorganisatie te verschijnen of door een goedkoop woordje te zeggen op een officiële jaarvergadering. Ik ken zelf het tijdgebrek, dat het wel eens onmogelijk maakt dan te doen, wat je graag zou willen, maar hier gaat het om: de jeugd moet weten: daar is belangstelling, daar is medeleven.

Als op een bepaalde plaats het met de jongelingsvereniging of meisjesvergadering niet wil: als men hoort, dat de vergaderingen niet gedragen worden door het medeleven der leden, dan moeten daar oorzaken voor zijn, die, hoe we het ook keeren of draaien, liggen in de verhouding tot Jezus Christus van de jonge leden. In den regel is er één houding op de catechisatie en in de kerk en op de jeugdvereniging. De jonge mensen, die in de kerk moeite geven, geven het daar ook. Het probleem van de galerij en van de achterste banken, waar de jonge mensen in de kerk zich onbehoorlijk gedragen, is hetzelfde probleem als van de jeugdorganisatie.

In ons spreken met en over de jonge mensen zullen de vragen altijd weer terug moeten brengen naar de grondvragen. We zullen daar de dingen hebben aan te pakken. We zullen het tekort aan belangstelling niet in de eerste plaats hebben te schuiven op kritiek op de jeugdorganisatie, maar op een tekort aan leven naar den eisch des verbonds. Daar met elkaar de dingen aanpakken. We zullen dat doen in geloof in de kracht van het Woord. Ook hier vasthouden, dat het geloof wordt gewerkt door de verkondiging van het evangelie. Door de prediking de jonge mensen steeds meer dringen in het bepalen van de besliste levenskeuze. Daar is nog meer. De jonge mensen staan vandaag in den brand van een veelheid van vragen. Het is niet zoo heel gemakkelijk om nu in de verschillende levensverbanden te vinden en te gaan den weg van het Woord. Is het niet noodig, dat we alles doen, wat mogelijk is, om onze jonge mensen daarheen te dringen, waar ze met elkaar ook kunnen onderzoeken de wegen van het Woord in heel het leven.

Het mag niet gebeuren, dat op een bepaalde plaats de jonge mensen zeggen: we hebben niets aan onze dominee. Ze moeten precies weten: we kunnen altijd bij onze dominee terecht. Hij wil voor ons klaarstaan, ook als we allerlei moeite en vragen hebben, in verband met 't verenigingsleven. De jonge mensen moeten weten, ook al zien we den dominee misschien niet zoo vaak op de vergadering: hij weet toch heel goed, hoe het gaat. We hooren telkens weer in de prediking dien drang om toch persoonlijk en gemeenschappelijk gehoorzaam te zijn aan het Woord van den Heiland: onderzoekt de schriften, want die zijn het, die van Mij getuigen. Onze jonge mensen moeten er van overtuigd zijn, dat het jeugdwerk ligt in den kring van belangstelling van de ouderlingen.

Ik heb er geen behoefte aan nu verschillende praktische opmerkingen te gaan maken. De een uit zijn belangstelling heel anders dan de ander. Dat is niet erg. Ik wilde alleen de verschillende besprekingen met de kerkeraden op deze manier voorbereiden.

Ik wil alleen aan alle predikanten en ouderlingen een paar vragen stellen:

Weet ge iets van het georganiseerde leven, jeugdleven af? We hebben op onze kerkeraden telkens weer de vraag naar het toezicht op de lectruur: welnu, neemt ge nota van het feit, hoe de jeugd geleid wordt in de verschillende jeugdbliden? Het zijn de schapen en lammeren der kudde, die de Heere aan uw zorgen toevertrouwde. Zijt ge op de hoogte met het georganiseerde leven in uw eigen gemeente en, als het niet goed gaat, hebt ge u dan bezonnen op de vraag, waaraan dat ligt? Zijn de jonge mensen overtuigd van uw medeleven? Ziet ge toe op prediking en op catechisatie en bespreekt ge, of daarin ook stimulerend gewerkt wordt op de bediening van het ambt aller geloovigen onder onze jonge mensen?

Als we de vragen centraal eerlijk stellen, komt het met de belangstellingsopenbaring aan de periferie wel terecht. De liefde der gehoorzaamheid en de gehoorzaamheid vindt vanzelf den weg.

De kerk bare ook door prediking en huisbezoek gezonde jonge mensen, ook wier lust het is, persoonlijk en gemeenschappelijk te leven uit de verwondering over het woord: hoe wonderbaar is me Uw getuigenis: dies zal mijn ziel dat ook getrouw bewaren, en ik wilde alleen maar laten zien aan onze ambtsdragers, dat daarin het werk van de jeugdorganisatie van groote betekenis kan en mag zijn. DEN BOEFT.

EVANGEL. VERBAND GEREFORM. KERKEN (ART. 31).

Op het Evangelisatiecongres in Sept. 1946 te Amsterdam gehouden, is door de gezamenlijke afgevaardigden der plaatselijke commissies besloten tot oprichting van een „Verband van Evang.-commissies“ onzer kerken.

Daar is tevens een voorlopig bestuur gevormd. Het door dit bestuur opgestelde reglement noemt als middelen tot bereiking van het Evangelisatiedoel o.a.:

- a. uitgeven van een leidend orgaan,
- b. eventueel organiseren van conferenties, congressen enz.,
- c. coöperatief aankopen van hulpmiddelen,
- d. uitgeven van lectuur enz.

De daarvoor benodigde gelden moeten worden bijeengebracht door de plaatselijke commissies.

Hoewel het in de bedoeling ligt deze commissies binnenkort alle aan te schrijven, verzoek ik nu reeds als penningmeester van het verband aan de plaatselijke centrales zoo spoedig mogelijk op mijn gironummer als penningmeester (n.l. 103772) een jaarlijksche bijdrage te storten en wel over '47 en een evenredig deel over het laatste kwartaal van '46. Door het bestuur werd als minimum vastgesteld een bijdrage van f 5 per jaar. Daar er reeds veel geld besteed werd en er in de toekomst zeker veel noodig zal zijn, verzoek ik namens het bestuur nadrukkelijk naar vermogen te willen bijdragen en het bedrag van f 5,— inderdaad als een minimum te beschouwen.

Stelt ons door Uw ruimen geldelijken steun in staat om den weg in te slaan, die tot bereiking van onze schoone doelstellingen leidt.

Namens het voorlopig bestuur,
Gouda. (Postrekening 103772.) A. HERSTEL.

OPVOEDING EN ONDERWIS

IS HANDHAVING VAN DE LEDEN VAN DE PARTIJ VAN DEN ARBEID BIJ HET CHR. ONDERWIJS EISCH EN CONSEQUENTIE DER INTERKERKELIJKE SAMENWERKING I V.

12. Een historisch moment?

Is dus gebleken, dat Dr B. het beroep van „Trouw“ op de historie allerminst heeft weerlegd, dan is ook op deze wijze gestaanf onze bewering, dat het hoofdartikel van „Trouw“ ten onrechte door hem „een historisch moment“ genoemd wordt. Hij vergelijkt het artikel in „Trouw“ met de kanonnade bij Valmy en wijst erop, dat Goethe hiervan tot de Pruisische officieren zeide, dat zij konden zeggen van het historische oogenblik getuige te zijn geweest waarop een nieuw tijdperk werd ingeluid.

Welnu, terwijl enerzijds dit artikel slechts zich beweegt in de lijn der historie, moet anderzijds verklaard, dat ook al zou de door „Trouw“ voorgestane handelwijze een novum zijn in de historie der Chr. scholen, Dr B. dan van dit historisch moment toch geen getuige is geweest. De feiten leeren het.

Reeds in den verkiezingsstrijd werd door een spreker van de Partij van den Arbeid op een vergadering te Kampen beweerd, dat in het Noorden van ons land Christelijke onderwijzers waren ontslagen, omdat ze lid waren van de P. v. d. A. Deze methode werd als Calvinistische inquisitie gebrandmerkt. Op welk geval de spreker doelde is mij niet bekend.

Maar vast staat, dat reeds enkele maanden geleden te Kampen twee leeraren van de Chr. U.L.O. school meesten heengaan, omdat ze de beginselen van de P. v. d. A. propageerden. Toen het bestuur wel uitsprak, dat leden van de P. v. d. A. niet als leeraren konden worden gehandhaafd, maar hiernaas niet verbond de consequentie van oogenblikkelijke schorsing, of ontslag, zag een aantal ouders zich verplicht hun kinderen thuis te houden, totdat de aan een Christelijke school vereischte toestand was hersteld.

13. Rentmeesterschap.

Niet zonder reden heb ik deze gebeurtenissen te Kampen breedvoerig beschreven. Dr B. eindigt n.l. zijn artikel aldus: „En hoe kan men tegenover zijn Heer en Heiland rekenschap afleggen van zijn rentmeesterschap als men zelf afbreekt wat door het voorgelicht met zooveel moeite en gebed is opgebouwd tot heil van ons volk, als men de ouders dwingt, terwille van de politiek, hun gedoopte kinderen van de Christelijke school te nemen!“ (spatieering van mij, M.)

Dr B. vreest namelijk, dat bij het volgen van de koers van „Trouw“, „ook tal van ouders..... hun kinderen niet meer naar onze scholen zullen sturen“. Hij denkt aan die ouders die eveneens leden zijn of aanhangers van de P. v. d. A.

Nu kan men echter zien, dat het handhaven van de leeraren die voorstanders zijn van de P. v. d. A. eenzelfde gevolg heeft. In Kampen waren de ouders die ernst maakten met hun doopbelofte genoodzaakt „hun gedoopte kinderen van de Christelijke school te nemen“. En dat moesten zij dus doen, omdat zij wisten

rekenschap te moeten afleggen van hun rentmeesterschap.

Men doet immers den God des Verbonds tekort, wanneer men niet het zaad des Verbonds in heel het leven leert te wandelen naar de eischen des Verbonds. Wanneer men niet hen onderwijst ook daarin, dat zij niet „een ander juk met de ongelooovigen“ zouden aantrekken, daar zij zijn „de tempel des levenden Gods“ (2 Kor. 6:14 en 16); dat zij „hun zaligheid en welvaart“ alleen bij Jezus mogen zoeken (Heid. Cat. vr. 30); dat zij nimmer mogen zwijgen van dien eenigen Naam „die onder de menschen gegeven is, door welken wij moeten zalig worden“ (Hand. 4:12). Alleen dan kan men onbevreesd den dag tegemoet zien, waarop de Heere rekenschap zal vragen over het onderwijs aan onze kinderen gegeven, die toch immers de kinderen zijn, waarop Hij recht heeft.

14. Doorbraak en Afbraak?

Maar als zulk een houding nu tengevolge heeft, dat de ouders op wie Dr B. doelt in dat geval hun kinderen van de Chr. school naar de Openbare school sturen, bevordert men — zoo vraagt Dr B. — dan zelf niet de zoo gevreesde „doorbraak“? En betekent dit niet „de afbraak van het Christelijk onderwijs“?

Het antwoord op deze vragen is met de verantwoordelijkheid waarvoor het rentmeesterschap ons stelt reeds gegeven. Wanneer onze gehoorzaamheid aan het Woord van God medebrengt, dat andere ouders hun kinderen niet meer aan een Christelijke school willen toevertrouwen, dan hebben we in tweeërlei opzicht onzen plicht gedaan: we hebben aan de kinderen des Verbonds gegeven waarop ze recht hadden n.l. de volle verkondiging van de beloften en de eischen des Verbonds; we hebben tevens aan hen die in politiek opzicht den Heere verloochenen de rechten van den God des Verbonds gepredikt ook met de daad der gehoorzaamheid.

Dit kan nooit met zich brengen een versterking van de zgn. doorbraakpolitiek. Het kan misschien velen van ons doen heengaan, doch alleen omdat gebleken is dat ze van ons niet waren. Het zal de saambinding versterken van hen die in den strijd des levens het wagen met Gods Woord alleen. Zoo zal de doorbraakpolitiek het tegendeel bewerken van wat ze beoogt.

Zelfs acht Dr B. het streven van „Trouw“ afbraakpolitiek. We wezen er reeds op, hoe hij niet alleen de les van het verleden niet verstaat, en de situatie in het heden niet kent, doch ook voor de toekomst bij een opvolgen van het advies van „Trouw“ ducht „verguizing, achteruitzetting en tegenwerking“ voor de kleine groep die zal overblijven. Hij vervolgt dan: „sommigen onder ons zullen dat niet betreuen: ze vrezen het martelaarschap niet, het leven onder geloofsvervolgung is de normale toestand van de kerk hier op aarde. Ik kan dat standpunt respecteren. Alleen vraag ik dit: of men zich bewust is dat men zodoende zelf die toestand uitlokt“.

Tegenover deze kansberekening ten aanzien van de gevolgen moet met alle kracht worden gesteld de overtuiging des geloofs, die haar kracht put uit het Woord van God, die zich gesterkt weet door de rijke beloften Gods indien men wandelt in de wegen des Heeren: „in het houden van Gods wet is groote loon“, Ps 19:12; „Och, dat mijn volk naar Mij gehoord had, dat Israël in mijne wegen gewandeld had. In kort zou Ik hunne vijanden gedempt hebben, en mijne hand gewend hebben tegen hunne wederpartijders. Die den Heere haten, zouden zich Hem geveinsdelijk onderworpen hebben; maar hunlieder tijd zou eeuwig geweest zijn. En Hij zou het gespijdel hebben met het vette der tarwe; ja Ik zou u verzaadigd hebben met honig uit de rotsstenen“, Ps 81:14-17. Ook Psalm 119¹⁾ op vele plaatsen, waarvan ik noem vs 14: „Ik ben vroolijker in den weg Uwer getuigenissen, dan over allen rijkdom“.

Hoever heeft blijkens dergelijke uitspraken uit Gods Woord Dr B. in zijn artikel zich verwijderd van de klare taal der Schrift. Zoo ook b.v. wanneer hij het gevolg van het streven van „Trouw“ aldus beschrijft: „De grote bloei van het Christelijk onderwijs zal voorged voorbij zijn“. Het is duidelijk, dat Dr B. dezen bloei ziet in de groote scharen die de Christelijke school thans wel willen bezoeken, maar die — zooals hij vreest — bij een volkomen gehoorzaamheid aan Gods Woord ook in het Christelijk schoolwezen de Openbare school weer sterk zullen maken. Daarom noemt hij de politiek van „Trouw“ in één woord afbraakpolitiek.

Had Dr B. behoord tot het leger van Gideon, hij zou waarschijnlijk ook diens politiek als afbraak hebben beschouwd, toen Gideon eerst degenen die „bloede en versagde“ waren naar huis liet terugkeeren. Dat waren er 22.000 van de 32.000! (Richteren 7:3). En van de overgebleven 10.000 moet hij er op des Heeren bevel nog 9700 wegzenden: „En de Heere zeide tot Gideon: Door deze drie honderd mannen, die gelekt hebben, zal Ik u lieden verlossen, en de Midianieten in uwe hand geven; daarom laat al dat volk weggaan, een ieder naar zijne plaats“ (Richteren 7:7). In de Korte Verklaring merkt Dr Goslinga hierbij op: „Deze belofte moet Gideon genoeg zijn. Hij mag niet op zijn leger-

1) Men zie over dezen psalm: „Voor wie de troost der profetie?“ Twee bijbelstudien met een inleiding en een gebed voor het heden van B. Roorda, Uitg. Mij. De Graafschap, Aalten.

macht van
Zijn toez
Schijnba
eerst een
heel te o
gegeven
geen enke
gehoorza
(zie Hebr
Zoo heb
die naar
voortvlo
dus zulk
Psalm 1
keerde, a
Marnix v
109 Du
Al
Ma
110 He
Uy
Do
Ook als
stellen, o
uitlokt“.
Immers
zegt (va
dat mijn
geten“; e
vangen v
laten“.
Of (vs
K.V.): „
lief“²⁾. I
hij zichze
zijn haat
bers op d
Uitlokt
„De vors
zaak: i
Woord“.
taling va
heid; zo
blijkt in
waaruit d
Noordzij
graven, s
wet“³⁾. M
hij in de
niet zal i
kracht te
werking v
87 Ick
Mits
Doel
88 Ver
Nae
Bew
Dr B. n
„standpur
15. De lie
Dr B. b
het verwi
leggen te
hierbij u
Christus i
op een we
thiers (5
ons“). Ee
met de d
stuk van
gedreven
thiers erv
tempel Go
na deze f
Korinthe
in zijn ha
Juist d
liefde van
hoofde nle
in verkeer
eersten bi
niet in de
waarheid
Verkl, ald
heeft, die
dige dade
die moet
heid, omd
verklaring
„Paulus s
liefde van
telen, M.)
de zalighe
Joh. 14:1
heb, en a
heeft“. Je
En omdat
4:19), d
Christus i
geboden“
²⁾ Zie B
³⁾ Zie B
⁴⁾ Zie E
⁵⁾ In zij